

VIHERLAAKSON VEIKOT



1946 – 2006

Viherlaakson Veikot ry

2006



Johtokunta

Tuomo Ilomäki, puheenjohtaja
Riitta Haggrén, varapuheenjohtaja
Ari Saukko, sihteeri
Antti Arvola
Irma Hallberg-Rautalin
Anneli Jakobsson
Hannele Rivanti
Kari Yrjölä

Voimistelujaosto

Riitta Haggrén, puheenjohtaja
Ritva Berg, varapuheenjohtaja
Tarja Hemming, sihteeri
Marianne Haatanen
Marja Heinonen
Anneli Jakobsson
Anna Maija Kankaanpää
Arja Laitinen
Pirjo Näppäri-Sirén
Hannele Rivanti

Yleisurheilujaosto

Irma Hallberg-Rautalin, puheenjohtaja
Marko Kotiranta, sihteeri
Sirpa Aho-Vainio
Antti Arvola
Pekka Koponen
Kirsi Laatikainen
Kari-Pekka Manni
Annika Saarinen
Marko Sirkiä

Lentopallojaosto

Kari Yrjölä, puheenjohtaja
Esa Parras
Ari Saukko

60-vuotisjuhlalehden toimitusneuvosto

Tuomo Ilomäki, päätoimittaja
Riitta Haggrén
Laura Siponen
Kari Yrjölä

Viherlaakson Veikot ry 60 vuotta



Kuutisenkymmentä vuotta sitten Espoon kirkonkylässä urheiluseurat eri puolilla Espoota raivasivat kenttiä ja hakivat uudelta vuonna 1946 perustetulta urheilulautakunnalta avustuksia hankkeilleen. Seuroja oli kymmenkunta. Kesällä 1949 Leppävaaran urheilukenttä saatiin kunnan avustuksella niin hyvään kuntoon, että siellä pystyttiin jo järjestämään ensimmäisiä yleisurheilukilpailuja. Urheilulautakunta kuului opetus- ja kansansivistötoimen alaisuuteen.

Ensimmäisestä kentän perustamisesta alkoi liikuntapaikkarakentaminen. Väestönkasvu oli voimakasta, ja sen myötä perustettiin uusia urheiluseuroja. Nyt Espoossa on viitisensataa liikuntapaikkaa, ja kaupungin urheilutoiminnassa on mukana useita satoja seuroja. Viime vuonna kirjattiin liikuntapaikoilla jo yli neljä miljoonaa käyntiä. Urheiluinnostus on jatkuvasti valtava.

Se liikkuvien espoolaisten uskomaton määrä – niin lasten, nuorten kuin aikuistenkin – joka liikunnan tilastoihin vuosittain kirjataan, on mahdollinen elinvoimaisen seuratoiminnan ansiosta. Vaikka päätöksenteossa on ymmärretty, kuinka tärkeitä liikunta on terveydelle, tuntuu siltä, ettei koskaan voi tarpeeksi antaa tunnustusta kaikille seuratoiminnassa mukana oleville.

Espoon liikuntatoimi esittää lämpimät kiitoksensa kaikille Viherlaakson Veikkojen kuutenakymmenenä toimintavuotena mukana olleille toimihenkilöille ja seuran jäsenille. Yhdessä toimien saamme yhä useammat useammin mukaan liikuntaharrastuksen pariin.

Onnea ja menestystä juhlivalle seuralle!

Jarmo Ikävalko
Liikuntapäällikkö
Espoon kaupunki, Liikuntatoimi

Puheenjohtajan tervehdys

Vietämme Suomessa liikunnan juhlavuotta monessa mielessä. Maamme ensimmäinen urheiluseura perustettiin Porissa 150 vuotta sitten, mistä alan nykyinen kattojärjestö Suomen Liikunta ja Urheilu SLU katsoo järjestelmällisen liikuntatoiminnan alkaneen. Suomen Voimisteluliitto Svoli täyttää tänä vuonna 110 vuotta, ja yleisurheilua edustava Suomen Urheiluliitto SUL täyttää samoin pyöreät 100 vuotta.

On sattuma, että meidän paikallinen espoolainen liikuntaseuramme Viherlaakson Veikot perustettiin tasan 60 vuotta sitten, täsmällisemmin 6. helmikuuta 1946. Vähemmän sattumaa on se, että seuramme toiminnassa ovat laajimmin edelleen mukana juuri edellä mainitut liikuntamuodot voimistelu ja yleisurheilu. Muista alkuaikojen lukuisista liikuntalajeista jäljellä on enää vain lentopallo. Muiden lajien harrastajat ovat siirtyneet omiin erikoisseuroihinsa. Mukana on silti vielä yli neljäsataa innokasta osallistujaa.

Mikä sitten on se vetovoima, joka on pitänyt Viherlaakson Veikot virkeänä yhtenä Espoon vanhimmista seuroista yli 300 seuran joukossa? Yksi syy on varmasti paikallinen Laaksolahden kenttä ainakin yleisurheilun osalta. Toivottavasti kaupunki säilyttää kentän myös seuramme käytössä. Lasten ja nuorten on helppo tulla harjoituksiin kesäisin ilman vanhempien kuljetusapua. Sama paikallisuuden etu pätee luonnollisesti voimisteli-

joihin ja lentopalloilijoihin, jotka käyttävät hyväksi monia läheisiä koulutiloja.

Toinen vähintään yhtä tärkeä tekijä on harrastuksen halpuus moniin muihin lajeihin verrattuna. Varusteiden hinta ei voi olla ke-

nelläkään esteenä, jotta voisi osallistua tasa-arvoisesti ja täysipainoisesti harjoituksiin. Toisaalta voi olla niinkin, että korkean ulkoisen imagon puuttuminen saattaa joskus johtaa harrastajia tai vanhempia haakeutumaan muihin lajeihin. Tämä ei haittaa – pääasia on että liikutaan – kunhan vain huoltojoukkoihin löydetään riittävästi väkeä. Erityisesti yleisurheilu on kärsinyt kilpailujen toimitsijoiden vähene- misestä viime vuosina.

Voimistelijat ja lentopalloilijat pärjäävät paremmin, sillä he toimivat kuten partiolaiset – vastaavat itse toimistaan.

Liikunta on parasta silloin, kun se on elinikäinen säännöllinen harrastus. Liikunta antaa yksilölle elämän iloa ja koko kansakunnalle säästöjä muun muassa terveydenhuollossa. Lopetellessani nyt kymmenvuotista uraani seuran johdossa kiitän erityisesti kaikkia Viherlaakson Veikkojen vapaaehtoisia toimijoita liikunnan hyväksi tehdystä työstä ja toivotan seuralle mitä parhainta menestystä seuraavina vuosikymmeninä liikuntaharrastuksen vaalimisessa ja edistämisessä!

Tuomo Ilomäki
ViVen puheenjohtaja



Voimistelusta voimaa ja virkistystä

Riitta Haggrén, voimistelujaoston puheenjohtaja

Voimistelu on kuulunut seuran toimintaan lähes alusta alkaen, vaikkakin järjestäytyneet voimistelutunnit alkoivat vasta 1956, ja omaksi jaostokseen voimistelu järjestäytyi 70-luvun lopussa. Voimistelun kuuluminen muuta urheilua tukevaan toimintaan on osoitus tämän liikuntamuodon hyödyllisyydestä muiden lajien peruselementtien kehittämisessä. Voimistelulla kasvatetaan lihaskuntoa, venyvyyttä, koordinaatiokykyä, rytmikkaa jne. Kaikki ovat ominaisuuksia, joita tarvitaan lähes lajissa kuin lajissa. Ikävä kyllä vuosien saatossa tämä on tahtonut unohtua miespuoliselta väestöltä lähes kokonaan. Osansa siihen saattoi toki olla suuntauksella, että meidänkin seurassamme oli naisvoimistelujaosto eikä jäseniä sallittu. Onneksi ajat ovat muuttuneet, ja nyt on mukana myös poikia ja isiä. Tosin miesten osuus on edelleen pieni. Toivottavaa olisi, että yhä useampi mies uskaltautuisi aerobic- ja kuntojumppatunneille mukaan.

Voimistelu ei ole seurassamme kilpaurheilua ja perusperiaatteena on ollut tarjota liikunnan iloa ja siinä samalla kunnan kohotusta kaikenikäisille ja -kykyisille harrastajille. Kilvoittelua ja tavoitteitakin tuki tarvitaan, ja niitä olemme tarjonneet pienimuotoisilla esiintymisillä seuran kevätjuhlissa ja osallistumisilla suuriin voimistelutapahtumiin, kuten maailmanlaajuisiin Gymnaestradoihin sekä keskusliittomme Svolin tapahtumiin. Tällainen on edessä myös ensi kesänä Tampereella, johon kokoontuu yli 10 000 voimistelun ystävää esiintymään ja nauttimaan voimistelusta. Seurastamme sinne on lähdössä 34 voimistelijaa, 3 ohjaajaa ja 2 huoltajaa. Olemme myös aikaisempina vuosina osallistuneet vastaavanlaisiin tapahtumiin, joita ikävä kyllä ei ole ollut riittävän usein. Gymnaestradoissa,

joita järjestetään neljän vuoden välein, olemme olleet mukana säännöllisesti vuodesta 1987 lähtien.



Vaikka voimistelun muotivirtaukset, ainakin mikäli jumppatuntien nimikkeitä (aerobic, stretching, kuntojumppa, body building, pilates jne) on uskomisen, ovat vuosien myötä vaihdelleet, eivät perusasiat ole muuttuneet. Pienten kanssa aloitetaan leikinomaisesti ensin aikuinen-lapsiryhmässä turvallisesti äidin, isän tai isovanhemman kanssa ja sitten siirrytään joko satujumppaan tai temppuilemaan. Kouluikäisille opetetaan perusliikkeitä, venytetään lihaksia ja toimitaan järjestäytyneemmin ryhmässä. Ja koko ajan musiikki on tärkeässä osassa. Musiikin merkitys vielä kasvaa, kun siirrytään nuorten ryhmiin, joissa pääpaino onkin tanssillisessa voimistelussa. Aikuisien ryhmissä tarjotaan nopeampirytmistä aerobicia ja rauhallisemman tahtista kunto- ja



ViVen edustavat naiset Lissabonin Gymnaestradassa 2003

venytysjumppaa. Uusina ryhminä on seuran toimintaan otettu oma ryhmä myös ikääntyneille voimistelijoille sekä joogaajille. Meillä on ollut onni saada mukaan uusia ohjaajia, mutta erittäin tärkeää ja arvokasta on, että mukana on ollut perinteen kantajia ja uusien ohjaajien opastajia ja jotka edelleen jaksavat uusiutua ja vuodesta toiseen ohjata eri ryhmiä, kuten Ritva Berg (ohjaajana vuodesta 1984) ja ennen kaikkea Anna Maija Kankaanpää (ohjaajana vuodesta 1969).

Seuran voimistelijoiden määrä on vuosien varrella vaihdellut lähes 400:sta nykyiseen n. 250:een, johon lukuun se näyttää vakiintuneen. Emme pyri suureen harrastajien määrän kasvatukseen, sillä toimimme ennen kaikkea asuinalueemme lähiseurana, eikä harrastajapohjaiset toimihenkilövoimat riitä

isomman organisaation pyörittämiseen. Toivottavasti näillä resursseilla voimme kuitenkin tarjota liikunnan iloa mahdollisimman monelle halukkaalle harrastajalle kaikissa ikäryhmissä myös tulevana vuosikymmeninä.



Varjopiiri avointen ovien jumpassa keväällä 2006

V u o s i k y m m e n t e n t a k a a

Hieman muunnellakseni Irwinin laulua ” En kerro kuinka jouduin naimisiin” voisin sanoa, että en muista kuinka jouduin ViVeen. Se johtunee siitä, että en ole aikanaan huolehtinut elämäni dokumentoinnista (dementiaa en ainakaan vielä tunnusta syylliseksi), vaan olen tavallaan ikään kuin ajelehtinut tilanteesta toiseen. Luonnollinen selitys lienee, että se johtui olevista olosuhteista tullessani 50-luvulla Viherlaaksoon koulutyöhön.

Viherlaakso oli tuolloin vielä kylämainen pientalovaltainen yhteisö. Korkealla mäellä nökötti Viherlaakson Yhteiskoulu, kansakoulu sijaitsi vanhassa saippuatehtaassa ja osin hajallaan pikku kiinteistöissä. Posti oli Kauniaisissa, muut palvelut vielä kauempana, eikä niin ollen juurikaan yhteisiä harrastus- tai kokoontumistiloja. Asukkaat tunsivat toinen toisensa ja kuulumiset vaihdettiin Juslinin kaupassa.

Mutta paikkakunnalla toimi vireä urheiluseura Viherlaakson Veikot toimintatilojen vähydestä huolimatta. Ja niin ainakin lapseni, nykyään yli viisikymppiset, väittävät, että ensin mentiin vain kaverien mukana ViVen hiihtokilpailuihin ja sitä mukaa myös muuhun toimintaan. Koska, niin kuin mainitsin, asukkaista suuri osa oli toisilleen tuttuja, työtovereita, oppilaitten vanhempia tai muuten usein tavattavissa, niin totta kai syntyi yhteisiä tilaisuuksia harrastaa yhteisen asuinpaikan puitteissa.

Voimistelullinen taustani ulottuu lapsuusvuosiin, jolloin Jokioisten Jänteessä sain ensimmäisen kipinäni liikuntaan jo ennen kouluikää. Pakollisten kouluvuosien ja vapaaehtoisten sotavuosien jälkeen jatkoin vielä Töölön Naisvoimistelijoissa. Perheen perustaminen aiheutti muutaman välivuoden, mutta sitten olin jo vuorossa Viherlaakson Veikot.

Koulutukseni oli kovin vaatimaton, mutta siitä huolimatta uskaltauduin mukaan kun ViVe tarvitsi lapsi- ja naisvoimistelun vetäjiä. Viherkallion koulu valmistui v. 1959 ja niin voitiin saada jumppatiloja koululta. Samoihin aikoihin asutus Viherlaaksossa kasvoi huimasti – suuret ikäluokat olivat tulleet kouluikään jo 50-luvun alussa ja kerrostaloasutus lisääntyi. Tilojen kysyntä kasvoi myös, koska liikuntaharrastus kasvoi ja uusia seuroja lähiseuduilta tuli kilpailemaan tiloista. Aina ei ollut helppoa saada kaikille mieleisiä vuoroja.

Lapsivoimistelijoita riitti pilvin pimein. Vetäjiä ei ollut ihan jonoksi asti, olihan homma aluksi palkatonta vapaaehtoistyötä. Niinhän on aina ollut ja tulee kai olemaankin maailman sivu. Onneksi aina joku nuori varttuu ja tarttuu toimeen. Parhaan palkkion saa itsekkin innostunut vetäjä iloisista yhteisistä liikuntahetkidä. Omalle osalleni jäi sitten vähitellen aikuisten naisten jumppa. Joukko ei ollut niin suuri kuin lasten puolella, työelämä ja kodinhoito rajoittivat tietenkin harrastuksia. Mieleeni on kuitenkin jäänyt useita ahkeria mukanaolijoita, mm. naisten jumpassa isoäiti ja tytär sekä lapsiryhmässä tyttärentytär.

Tamburiinin kuminan voin vielä kuulla korvissani ja nähdä rytmikkään askelten poljennon tuolta ajalta. Musiikista emme vielä uneksuneetkaan, laitteet olivat isoja ja hankalia. Ajattelen usein noita aikoja nykyisin jumpatessani musiikin tahdissa tyytyväisenä ViVen verryttely- ja venyttelyryhmässä Auroran kappelilla muiden ikäisteni kanssa.

Lippajärvellä 05.03.2006 Mirja Niemelä

Nallen tahtiin

Annu Kankaanpää

Perjantai-iltaisin Auroran koulun ovi käy ahkeraan. Pienet ja isot jalat kipittävät pukukoppin kautta voimistelusalisiin.

Olen pitänyt monen vuoden ajan aikuinen-lapsijumppaa, jota nykyisin voisi kutsua jo perhejumpaksi. Tässä on tuntiesimerkki Nalle-jumpasta:

• • • • •

Kuka paikalla (hernepussi) – alkutaivutukset.

• • • • •

Nalle Puhin laulu, jonka tahdissa nostetaan jalkaa ja kättä sekä mennään kyykkyyn ja ylös.

• • • • •

Teddy-karhujen huviretki pistää pienet ja isot nallet reippaasti liikkeelle, konttausta, karhuja pakarakäyntiä ym. Välillä tehdään yhdessä temppuja, esim. ropelipyöritystä, kuperkeik-

koja aikuisen syliin ja lennetään lentokoneella.

• • • • •

Lapsi rentoutuu hetkeksi aikuisen sylissä. Sitteen "Nalle pieni Nappisilmän" tahdissa taiteillaan narua ja penkkiä pitkin, kiivetään puolaipuille sekä tehdään kuperkeikkoja patjalla.

• • • • •

Karhu nukkuu -leikki on aina mieleinen, kun pikku nallet yrittävät saada oman aikuisen kiinni.

• • • • •

Lopuksi tehdään nallepatsaita ja tallustellaan loppujonoon lapsi aikuisen jalkaterillä seisten. Loppujonossa perusasento ja kehärumpuun löytnit. Sitten viikonlopun viettoon.



Annu Kankaanpää, ohjaajana vuodesta 1969, vetämässä aikuinen-lapsijumppaa Auroran koulussa 2006

Yhden naisen voimistelutarina

Arja Mikkonen



Aloitan tarinani tunnustuksella, jonka tein Kisakallion jumppaleirillä pari vuotta sitten: "Minä en ole koskaan ollut mikään voimistelulihminen. Kouluaikana jo ilmoittauduin aina liikuntapäivänä kuuluttajaksi, ettei tarvitse olla kilpailuissa ja laittaa kroppaansa likoon".

Talvella 1987 perheeni muutti Lippajärvelle ja huomasin tolppailmoittelusta, että täällä on kotinurkilla tarjolla monenlaista liikuntaa. Viherlaakson Veikot vaikutti poikamaiselta ja niinpä taisin aloittaa äiti-lapsijumpassa, jossa poikani muokkasivat minua, kunnes ikääntyivät itse ViVen poikien yleisurheiluleirille kelvollisiksi.

Toki aloitin itsekin naisten jumpparyhmässä, tässä samassa, mikä yhä onnekseni jatkuu. Kiireitten keskelläkään en pystynyt luopumaan viikoittaisesta "treenistä". En haluakaan luopua. Alkuun minulla oli tarkoitus pudottaa muutama kilo, mutta se jäi aikomukseksi. Eipä se kuitenkaan haittaa. Jumpparyhmässä on monenlaista vartaloa, on eri ikää eikä mitään tekstiili liikuntaa. Vanhat ryntteet kelpaavat ja

suonikohjuiset kintut "kukin omaa kehoaan kuunnellen", sanoo Ritva. Jos yksikään viikko jää väliin, niin jopa tuntuu luissa, voihan se hermoissakin tuntua, sillä mielellään ei taukoa pidä. Vain pakollinen kesätauko.

Kuvittele torstai-iltaa nuoruuteni tango ja valssin sävelten hivelyssä. Musiikkilaji on tämän vuoden hitti ja sopii meidän ryhmälle erinomaisesti. Ritva suuntaa liikkeit hienosti kireimpiin paikkoihin, kuten esimerkiksi alavatsan "pikkulihaskuuta". Venytystä ja lopuksi rentoutus hämärässä. Ah! Ystävättäreni ihmetteli kerran sunnuntaikävelyllä vastaantulijoita helssatessani, että miten sinä tunnet näin paljon reippailevia naisia. Tosiaan. On kiva, että jumpasta on pitkäaikaisia naistuttavia, oman kylän "tyttöjä", joihin jumppaleirillä on syvemmin tutustunut.

Jotkut niveläiset avantouivat. Siihen en pysty, mutta tämän vuoden alusta harrastan keskiviikkoisin niveläisten houkuttamana joogaa, joka on minulle ihan uutta. Upea juttu sekin, eikä vaadi liikaa. Muutamassa kevätkuuhakeikassakin olen muitten naisten kera lihoitellut näyttämöllä ja katselijoilla on ollut hyväntahtoinen nauru herässä.

En voi muuta kuin kiittää kaikkia näin juhluvuonna. Kyllä se rankkaa ja hikistä on ollut, mutta kyllä se on kannattanut!

Kolme sukupolvea ViVessä

Anita Ilomäki

Viherlaakson Veikot on kuulunut meidän perheeseemme yli kaksikymmentä vuotta tai me Veikkoihin. Hiihdosta aloitimme joskus seitsemänkymmentäluvun lopulla. Hiihtokilpailuihin matkattiin Viherlaaksosta Lippajärven yli Pitkäjärvelle. Kilpailuja, joihin saattoivat joudua lasten lisäksi niin isät kuin äiditkin, pidettiin Laaksoalahden pururadalla. Sääli, ettei nuorisolla tällä hetkellä harrasta kovin innokkaasti murtomaahiihtoa.

Kahdeksankymmentäluvulla kannustinme lapsiamme yleisurheilun pariin. Seppo Lippasti valmensi monta kertaa viikossa, kesällä Laaksoalahden kentällä ja talvella Otaniemessä. Muutamaaiveläistä tyttöä kutsuttiin "Sepon enkeleiksi". Enpä tiedä käyttäytyivätkö tytöt aina niin enkelimäisesti, mutta taisivat kyllä tuoda vähän menestystä edustamalleen seuralle. Näinä vuosina oli itsestään selvää, että me vanhemmat osallistuimme toimistijatehtäviin, rahan keruuseen, Finlandia Junior Gamesien ruokahuoltoon ja kilpailuihin kuljettamiseen. Palkkioksi tästä saimme hyvän mielen, tutustuimme moniin vanhempiin sekä opimme tuntemaan muitakin lapsia ja nuoria. Näiltä ajoilta olemme saaneet monia hyviä tuttavuuksia.

Kaksituhatluvulla ViVe kuuluu edelleen miltei päivittäiseen elämäämme. Tuomon harrastuksena on edelleen seuratoiminta. Minä käyn jo kuudetta vuotta lastenlapsiemme kanssa Annu Kankaanpään lapsi-aikuinenjumbassa. On uskomatonta, että Annu jaksaa joka viikko yhtä reippaana ja iloisena aloittaa jumpan meille tärkeällä hernepussin heitolla. Pus-



sin heitto on henkilökohtainen kontakti lapsen ja ohjaajan välillä.

Leikki-ikäisten lasten liikkumattomuudesta on kirjoitettu ja puhuttu viime vuosina paljon. Annun ammattitaitoisesti suunnittelemat tunnit innostavat lapsia ja yhtä lailla äitejä, isiä ja isovanhempiakin liikkumaan. Puolapuille kiipeäminen, penkillä kävely, hissi, kottikärryt, rapukäynti ja sirkustelulta hurjine pyörityksiin ne ovat ehkä hauskipia. Jos tunti alkaa henkilökohtaisesta tervehtimisestä, niin se päättyykin rauhoittumiseen loppujonossa ja tietenkin rummun tömäyttämiseen. ViVe tarvitsee tällaisia Annun kaltaisia ihmisiä.

ViVe yleisurheilun kasvattajaseurana

Laura Siponen

Viherlaakson Veikot on liittynyt läheisesti elämään jotakuinkin viidentoista vuoden ajan.

Aloitin rakkaan yleisurheiluharrastuksen jo 9-vuotiaana, ja harrastuksena tämä laji säilyi aina 2000-luvun alkuun saakka, jolloin aloin pikkuhiljaa siirtyä valmennuspuolelle ja jätin taakseni kilpakentät. Harrastin yleisurheilua innokkaasti monien vuosien ajan ja pääsin jopa edustamaan Viherlaakson Veikkoja pm- ja SM-tason kilpailuihin lajeinani mm. pituushyppy ja pikamatkat. Ja taitaapa vielä olla nimissäni yksi seuran ennätyskin, tulos 4,69 m T13-sarjan pituushypyssä vuodelta 1995. Tärkein harjoituskumppanini on aina ollut sisareni Leena, joka pärjasi lopulta erityisen mallikkaasti yleisurheilukentillä ja saavutti 100 metrillä SM-pronssia T15-sarjassa kesällä 1999. Nyt 2000-luvun alkuvuosina me molemmat olemme olleet osa ViVen valmennustiimiä. Kokemusta on kertynyt rutkasti näiden vuosien aikana. Viime kesänä '05 toteutim-



Luokanopettaja Laura Siponen on pitkänlinjan viveläinen



Paikoillenne – valmiina – hep! Nuoret yleisurheilijat lähtöä harjoittelemassa Laura Siposen johdolla Laaksolahdessa 2005

me myös yhteisen monivuotisen toiveemme, sillä ohjasimme kahdestaan kahden viikon pituisen päiväurheilukoulun Laaksolahdessa lähes 30:lle innokkaalle lapselle ja palaute tästä "leiristä" oli pelkästään positiivista. Myös meille valmentajille kokemus oli onnistunut. Tästä urheilukoulusta on myös kuvia tässä juhlaulkaisussa.

Viime vuosina ViVe on pyristellyt yleisurheilupuolella mukana, vaikkakin ajoittain toimintaamme on haitannut niin aktiivisten ja osaavien valmentajien kuin lasten harrastusta tukevien vanhempien puute. Onneksi sisukas yleisurheilujaosto on pystynyt toiminnallaan takaamaan kasvattajaseuramme olemassaolon, vaikka välillä onkin käynyt mielessä sekin tosiasia, että loppuuko ViVen yleisurheilutoiminta kokonaan. Nyt olemme kuitenkin saaneet uuden puheenjohtajan Irma Hallberg-Rautalinin sekä valmennusvastaavan



Yleisurheilukoululaiset harjoitustauolla Laaksolahden kentällä 2005

Kirsi Laatikaisen, joten uskon ja toivon sydämestäni, että he ovat rakentamassa tulevaisuuden ViVestä kilpailukykyistä kasvattajaseuraa muiden espoolaisten yleisurheiluseurojen joukossa. Viime vuoden yleisurheilun MM-kisojen myötä lasten yleisurheiluinnostus on varmasti kasvussa ja innokkaita pikkuyleisurheilijoita tullaan varmasti näkemään myös tulevana kesänä Laaksolahden perinteikkäissä yleisurheilukouluissa, jotka ovat kahden viime vuoden aikana ol-

leet todella suosittuja. Viime kesänä laskujemme mukaan yleisurheilijoita oli lähes 100 ja se on erittäin hieno saavutus. Nyt vaan pitäisi saada jälleen rakennettua uusi valmennustiimi, joka pystyisi takaamaan hyvät harjoitusohjelmat niin pienille kuin vähän isommillekin urheilijoille. Eikä pelkästään hyvät ja in-

nokkaat valmentajat sekä vanhemmat, vaan myös puitteet tulisi olla kunnossa. Edelleen odotamme Laaksolahden kentän kunnostusta, joka toivottavasti on lähitulevaisuudessa edessä.

Joka tapauksessa urheilu - erityisesti yleisurheilu - on saanut paikan sydämessäni ikuisesti. Kun sain Tuomo Ilomäeltä kunniatettävän kirjoittaa tähän 60-vuotisjuhlajulkaisuun tekstin, olin hyvin otettu. Olen nimittäin saanut olla rakentamassa ViVen yleisurheilutoimintaa valmennuspäällikkönä vuosina 2003 - 2005 sekä valmentajana jo vuosia ennen tätä tehtävää. Tätä kautta olen saanut eväitä myös nykyiseen luokanopettajan tehtävääni, jossa pyrin innostamaan ja kannustamaan lapsia liikunnan pariin. Tietysti voin omien ko-

kemusteni puolesta suositella yleisurheilua monille, sillä sen lajitarjonnasta löytyy varmasti "jokaiselle innokkaalle kokeilijalle jotakin". Varmasti mainitsen myös nykyisille 2-luokkalaisille oppilailleni kesän yleisurheilukouluista Laaksolahdessa. Toivottavasti ne ovat suosittuja myös kesällä 2006!



Kelpaa esitellä diplomeja yleisurheilukoulun päätteeksi 2005! Opettajina Laura ja Leena Sipilä

Lopuksi kiitos pitkäaikaisille yhteistyökumpaneilleni (Tuomo, Sinikka, Terttu, Antti, Sirpa, Hannu, Seppo, Leena ja Martti-isä) hienoista yleisurheiluntäyteisistä vuosista! Nyt on aika juhlia Viven 60-vuotistaivalta – kottakaamme malja ViVelle, ONNEA!

Urheilun ystävyssuhteet kestävät

Taru Uusitalo

Pituushyppylaatikon hiekanhaju Kannusillanmäen väestönsuojassa, vetoharjoituksia Otahallin urheilijavilinässä, aurinkoisia kesäiltoja Laaksolahden urheilukentällä sekä legendaariset harjoitusleirit Solvallassa - siinä muistoja aktiiviajoilta Viherlaakson Veikoissa.

Reilu tusina entistä yleisurheilijaa kokoontui 16.6.2005 Laaksolahden urheilukentälle muistelemaan menneitä ja vaihtamaan kuulumisia vuosien varrelta. Alunperin tarkoituksena oli keventää tunnelmaa kesäisten seurapeliä avulla. Mukana oli petankkikuulat, mölkky ja tietysti kumisaapas saappaanheittoa varten. Keventäjiin ei ehditty koskea lainkaan, koska juttu luisti kuin vanhoilla ystävillä konsanaan.

Tarinointi jatkui Bembölen kahvituvan pihalla pitkän pöydän ympärillä. Vuorotellen

kukin kertoi opiskelu-, työ-, perhe- ja urheiluelämän vaiheistaan. Mukavaa oli huomata, että fyysisestä kunnosta huolehtiminen oli monelle edelleen tärkeää. Lajivalikoima oli monella kasvanut sitten 1990-luvun yleisurheiluharjoituksista; jujutsu, jooga, sähly ja bodypump suosituimpien joukossa.

Leppoisa alkukesän illasta jäi lämpimät muistot. Tarkoitus on jatkaa tapaamisia suurella joukolla myös lähivuosina. Usealla meistä on jo jälkikasvua, joten teemaksi suunniteltiin koko perheen liikuntapäivää. Leikkimielistä harjoitusleiriä Solvallaan myös kaavailtiin.

Pieni seura ja yhdessä tehdyt lukuisat harjoitustunnit ovat lähentäneet meitä. Kiinnostavat nuoruuden aktiiviaikoihin tuntuvat tärkeiltä kiireisessä nykymaailmassa.



1990-luvun aktiiveja muistelemassa Laaksolahden kentällä 2005. Ylärivissä Tomi Määttänen, Laura Kulikoff (Lehtinen), Ville Helminen, Katja Sibelius (Halme), Maria Hirvonen (Haapamäki), Taru Uusitalo, Petri Nuutinen ja Tomi Alen. Alarivissä Sonja Ahonen (Marin), Laura Siponen, Antti Arvola ja Outi Grönfors (Tiilikainen).

Lentopallon taika – kuntourheilun perusta

Kari Yrjölä, lentopallojaoston puheenjohtaja

Lentopallo sai alkunsa Yhdysvalloista 1895, kun NMKY:n ohjaaja William G. Morgan kehitti lajin koripallon, baseballin, tenniksen ja käsipallon pohjalta älykkäiden liikemiesten urheilulajiksi fyysisen koripallon rinnalle. Sen harrastajia maailmassa on nyt yli 800 miljoonaa, harrastajamäärä on heti jalkapallon jälkeen toiseksi eniten.

Lentopallo vaatii monia ominaisuuksia, kuten räjähtävää nopeusvoimaa, taitoa, tasapainoa, rytmitajua ja älyä. Viimeksi mainittu äly tekee lentopallosta erityisen kiinnostavan, koska sillä voidaan puolustaa rajumpaakin iskulyöntiä, kun hyökkääjän isovarpaan (tossun sisässä) asennosta näkee ja ennakoi vastustajan hyökkäyssuunnan.

Kaikissa urheilulajeissa on oma viehätysensä ja ajatus, joka vetää sen harrastajia yhä uudelleen lajin pariin. Lentopallossa toiminta pohjautuu joukkuepeliin, jossa erilaiset pelipaikat vaativat oman taitonsa. Nykyisin ylemmillä sarjatasoilla voi erikoistua pelkästään

takakentän peliin, jotta lyhyemmälläkin pelaajilla on haastetta pelissä.

Lentopallo antaa onnistumisen elämyksiä ja on erinomainen tapa purkaa työelämän paineita ja lihasjännityksiä. Joukkuelajina se on myös sosiaalista kanssakäymistä, eikä yksinäistä puurtamista. Tässä tulee mukaan teknisten taitojen lisäksi taktinen kypsyyden muuttua peli vastustajan parhaiden osa-alueiden vastineeksi omille vahvuuksille.

Lentopallo tuli Viherlaakson Veikkojen toimintaan mukaan 1960-luvun alussa. Lentopalloliiton sarjatasoilla pelattiin kahdella miesjoukkueella ja yhdellä naisjoukkueella. Lentopallon vetovoima 80-luvulla pieneni uusien lajien puristuksessa ja miesten sarjajoukkueet yhdistyivät. Samaan aikaan kuntourheilun toimintakin keskittyi lentopallon ympärille ja kuntourheilujaosto lopetti. Syntyi oma aikuisliikuntaa palveleva toiminta: kuntolentopallo.



ViVen voitokas joukkue: vasemmalta Teemu Hult, Simo Hyytiä, Esa Parras, Hannu Yrjölä, Kari Yrjölä, Timo Bartholdi. Poissa Risto Lilja, Timo Vuorinen ja Markku Grönberg

Naislentopallo omana joukkueena jäi pois, kun joukkueen vetäjä ja valmentaja muutti Keski-Suomeen 1980-luvun lopulla. Tällöin joukkue liittyi naapuriseuran riveihin, jossa on edelleen naislentopallon harrastusmahdollisuus. Kuntolentopallon puolella on sekajoukkue ja naisillakin mahdollisuus harrastaa seurassamme edelleen lentopalloa.

Nuorisolentopallon kehitys Espoossa on keskittynyt Espoo-Lentiksen alaisuuteen. Tätä kautta pyritään samaan myös pääkaupunkiseudulle joukkueet ylempiin sarjoihin, kun saadaan koottua lahjakkaimmat pelaajat yhteen kehittyvään joukkueeseen sen sijaan, että he ovat hajallaan yksittäisinä tähtinä eri seuroissa vailla kehittymismahdollisuuksia.

Seuramme on keskittynyt lentopallossa aikuisliikunnan tarjoamiseen. Kuntolentopallon puolelle on kaiken aikaa ollut paljon tulijoita. Tulijoita on karsinut pelivuorolle mahtuvien osanottajien määrä. Toiminnan laajentaminen on vaikeaa, kun pelivuoroilla on kysyntää yli olemassa olevien tilojen.

Sarjalentopallossa on myös ollut piristymisen merkkejä, joskin sielläkin yhdellä vuorolla toimiminen rajaa aktiiviset pelaajat yhteen joukkueeseen n. kymmeneen pelaajaan. Tällä kaudella ottelutkin ovat sujuneet hyvin, kun olemme jo varmistaneet lopputurnauspaikan.

Seppo Lipasti – uupumaton valmentaja

Tuomo Ilomäki

Viherlaakson Veikkojen yleisurheilumenestys henkilöityy paljolti Seppo Lipastin valmennukseen. Seppo harrasti itse kestävyysjuoksua nuorena mutta ryhtyi jo 1972 ohjaamaan ja valmentamaan epäitsekäästi toisia urheilijoita. Hän toimi myös ViVen yleisurheilujaoston jäsenenä ja valmennustoimikunnan puheenjohtajana vuoteen 1998 asti, muutaman vuoden myös jaoston puheenjohtajana 1980-luvun alkupuolella.

Sepon valmennus tuotti hedelmää erityisesti reiluna kymmenvuotiskautena 1987–97. Hänen ohjauksessaan Anna Ilomäki (100 m aj, 200 m), Nina Risto (800 m), Outi Tiilikainen (100 m, 200 m) ja Paula Peltonen (80 m aj, 100 m aj, 200 m aj) saavuttivat yhteensä 14 henkilökohtaista tyttöjen tai naisten SM-mitalia, joista 8 kultaista. Menestystä täydensivät poikien maastojuoksun joukkuehopea (Pekka Puolakka, Tomi Määttänen, Ville Viitala) ja tyttöjen pikaviestipronssi (Petra Ryhänen, Paula Peltonen, Jasmine Juoksolahti,



Laura Juslin), joissa Sepon valmennettavia olivat Ville, Paula ja Laura.

Viime vuosina Seppo on vetänyt ympäri vuoden lähinnä 13–17-vuotiaitten harjoituksia viikoittain kesällä Laaksoalahden kentällä ja talvella Kannusillanmäen väestönsuojassa. Omasta kunnostaan Seppo on pitänyt huolta muun muassa pelaamalla tennistä ja osallistumalla veteraanisarjoissa kestävyysjuoksuihin.

Viherlaakson Veikot 1946–1985

Harri Koski

Aluksi nopeaa nousua

Viherlaakson yhteiskoulun tiloissa, silloisessa Lönnströmin huvilassa, keväällä 1946 perustetun Viherlaakson Veikot ry:n toiminta alkoi SVUL:n alaisena tukeutuen peräti yhdeksään lajiliittoon: Hiihto-, Koripallo-, Luistelu-, Pesäpallo-, Tyttö- ja Poikaurheilu-, Suunnistus-, Uima-, Urheilu- ja Painonnostoliitto. Nyt 60 vuotta myöhemmin näistä vain yleisurheiluun liittyvä Urheiluliitto on seuramme toimintaa ohjaava yhteisö. Uusina lajiliittoina tulivat myöhemmin mukaan Suomen Naisen Liikuntaliitto SNLL (nykyisin Suomen Voimisteluliitto Svoli) ja Lentopalloliitto. Alkuvuosien aktiiveista kauimmin urheilun parissa toimi Veikko Artman, joka usein nähtiin kansainvälisellä tasollakin juoksujen lähettäjänä.

Ensimmäiset vuodet olivat toiminnan nousukautta, jäseniä oli ensimmäisenä vuon-

na 172 ja viitisen vuotta myöhemmin yli 220. Yhteiskoulun harjoituskenttä korvasi osittain varsinaisen urheilukentän puutteen asuinalueellamme. Koulun voimistelusalin puuttumisen takia voimistelutilaisuudet ja painiharjoitukset pidettiin vanhan kansakoulun luokassa, kunhan ensin pulpetit oli kannettu ulos. Viherlaakson yhteiskoulun rakennuksen valmistumisen jälkeen tilanne parantui merkittävästi. Hiihdon tilanne riippui silloinkin vahvasti lumiolosuhteista, parhaimmillaan onnistuttiin järjestämään hiihdon massatapahtuma 1947, mutta monestikaan hiihto- tai mäenlaskukilpailua ”ei voitu pitää lumen puutteen takia”. Nuorten opetusta suunnistuksessa toteutettiin vuosina 1948–54. Uinti- ja pesäpallotilaisuuksia järjestettiin pääosin seuratasolla; koripallosta löytyy yksittäinen maininta 1954.



Marssien SYKE 100 -tapahtumaan Tampereella 1996 ViVen 50-vuotiskyltin kanssa

Keskittymistä ja laskua

Huolimatta jäsenmäärän kasvusta (jäseniä 1962 yli 380) seuraa vaivasi toimitsijavajaus ja ohjaajapuute. Pienen urheiluseuran voimavarat eivät riittäneet alkuinnostuksessa tavoiteltujen toimintamuotojen ylläpitämiseen, ja siten jo 1961 yleisurheilu ja hiihto muodostuivat toiminnan päämuodoiksi. Koripallo ja painonnosto pysyivät jonkin aikaa harrastusmuotoina seuratasolla. Tälle kaudelle sijoittuu myös ensimmäiset SM-tasolla saavutetut henkilökohtaiset mitalit: Pertti Olavi Pyrrön 400 metrin aitojen kulta ja Veikko Makkosen kuulan hopea.

ViVen toimitsijavajaus ja heikko taloustilanne vuosina 1967–70 vaivasivat seuraa niin vakavasti, että johtokunnassa harkittiin vakavasti sulautumista urheiluseuraan JU-58. Tästä ajatuksesta kuitenkin luovuttiin, vaikka talous vielä 1976 oli heikohko. Toimitsijavajasta kuvaa parhaiten Viljo Hokkasen kiitetty apu; hän toimi puheenjohtajan tehtävän ohessa samanaikaisesti yhdeksän vuoden aikana myös seuramme sihteerinä ja rahastonhoitajana. Kriisin vaikein vaihe osui vuosille

1979–81, jolloin harvalukuiset toimitsijat ja ohjaajat olivat tosi kovilla.

Uusi tuleminen

Vuosien 1981–82 talous- ja toimintasuunnitelu vakautti seuran tilanteen, niin että ”nenä nousi pinnan yläpuolelle”, kuten eräs seuran aktiivi totesi. Jäsenmäärän kehitys oli nouseva, esimerkiksi 1985 jäseniä oli jo yli 420. Naisvoimisteluun liittyvän SNLL-jaoston toimintaan osallistuvien aikuisten ja lasten määrä kasvoi myöhempinä vuosina huomattavasti yli 400:n, minkä ansiosta jaosto on nykyisin seuran suurin. Pitkäaikaisen ja määrätietoisen toiminnan tuloksena sekä voimistelu- että yleisurheilujaostoissa kasvatettiin valmentajien, ohjaajien ja toimitsijoiden määrää, minkä ansiosta omiin tilaisuuksiin ja muiden järjestämiin tapahtumiin saatiin merkittävää tukea omille urheilijoillemme.

LÄHTEET: ViVen 20-vuotisjulkaisu, ViVen 40-vuotisjulkaisu, ViVen 50-vuotisjulkaisu, Yksityisarkisto (Harri Koski)

Esimerkillisiä urheilijoita valittu 18

Kun Viherlaakson Veikot täytti 40 vuotta 1986, Viherkallion koulun opettajat lahjoittivat seuralle kiertopalkinnon jaettavaksi vuosittain johtokunnan valitsemaalle ”esimerkilliselle urheilijalle”. Opettajien onnittelulähetystöön kuuluivat tuolloin Mirja Niemelä, Hilka Pihlman ja Toivo Pihlman. Johtokunnan hyväksyntä valintaperusteisiin kuuluu säännöllinen harjoittelu, kilpaileminen ja ohjaus sekä kohtelias, kannustava käytös toisia urheilijoita ja ohjaajia kohtaan. Omilla kilpailutuloksilla ei ole merkitystä.

Upea palkintopokaali, johon on kaiverrettu kaikkien saajien nimet, on vuodesta 1986 lähtien paria välivuotta lukuun ottamatta kiertänyt seuraavilla urheilijoilla: Pekka Kanerva, Anna Ilomäki, Janne Löytömäki, Outi Tiilikainen, Janne Vartiainen, Kirsi Berg, Katja Halme, Maria Haapamäki, Simo Wannas, Jaakko Kanerva, Petra Parkkola, Antti Kanerva, Marja Berg, Paula Peltonen, Lauri Peltonen, Lotta Juslin, Leena Siponen ja Susanne Lipasti.

Viherlaakson Veikot 1986–2005

Tuomo Ilomäki

Kilpaurheilun huippuvuodet

Seuran tähänastisen toiminnan kukoistuskausi osui 1990-luvun taitteeseen. Vaikka toiminta keskittyi yleisurheiluun, voimisteluun ja lentopalloon – saappaanheittoa unohtamatta –, jäsenmäärä kasvoi yli kuudensadan. Viljo Hokkanen luopui seuran puheenjohtajan tehtävästään 1986 hoidettuaan sitä paria katkoa lukuun ottamatta ansiokkaasti yli kaksikymmentä vuotta. Hänet kutsuttiinkin seuran toiseksi kunniapuheenjohtajaksi Kalervo Soidinsalon jälkeen. ”Vili” Hokkasen jälkeen seuran



Nuoret ”Joutsenemme” eli valiovoimistelijat Ulla Mäki, Kati Kylmäoja, Taina Kankaanpää, Satu Hyttinen ja Laura Haggrén Göteborgin Gymnaestradassa 1999

puheenjohtajana toimi Risto Tiilikainen 1987–91 ja hänen jälkeensä Riitta Haggrén 1992–95. Seuran 40-vuotisjuhlassa 1986 Viherkallion koulun opettajat Mirja Niemelän johdolla lahjoittivat ikuisiksi kiertopalkinnoksi ”esimerkillisen urheilijan” pokaalin.

Yleisurheilussa seura nousi I luokkaan lähinnä SM-tason urheilijoiden Nina Riston, Outi Tiilikaisen ja Anna Ilomäen ansiosta. Anna esimerkiksi voitti pika-aidoissa neljä Suomen mestaruutta nuorten sarjoissa vuosina 1987–90 ja saavutti SM-pronssia myös aikuisten Kalevan kisoissa. Outi ja Anna jatkoivat urheilu-uraansa vielä joitain vuosia helsinkiläisen HKV:n nimissä. 1990-luvun alkupuolella Laura Lehtinen oli seuraava nuorten sarjoissa valtakunnallisella tasolla menestynyt

ViVen yleisurheilija. Tältä kaudelta ViVen urheilijoilla on edelleen voimassa seitsemän piirinennätystä.

Yleisurheilujaoston vetäjänä huippukaudella toimi Ossi Viitala 1987–89 ja hänen jäl-

keensä Tuomo Ilomäki 1990–94. Vanhempien urheilijoiden valmennuksesta vastasi edelleen Seppo Lipasti, joka oli aloittanut valmentajauransa jo 1972. ViVe järjesti 1986 Laaksolahden kentällä kansalliset 40-vuotisjuhlakilpailut ja sen jälkeen vuosittain piiri-

kunnalliset ”maanantaikilpailut” kesäkuun alussa. Seuran liityttyä FJG-Seurayhdistyksen jäseneksi 1992 Laaksolahdessa pidettiin 1994 valtakunnallisten Finlandia Junior Games -kisojen alkukilpailut ViVen johdolla.

Naisvoimistelu oli kasvanut harrastajamäärältään ViVen suurimmaksi liikuntalajiksi. Aktiivisia harrastajia kirjattiin lähes neljäsataa. Toimintaa sävyttivät suuret vuotuiset voimistelunäytökset Lahden, Uudenmaan ja Suomen Suurkisoissa 1980-luvun lopulla ja sittemmin myös aina neljän vuoden välein järjestetyt kansainväliset Gymnaestrada-tapahtumat Herningissä Tanskassa 1987, Amsterdamissa 1991 ja Berliinissä 1995. ViVestä näihin melkoisia taloudellisia uhrauksiaakin vaatineisiin näytöksiin osallistui joka kerta lähes



ViVen naiset ja nuoret edustamassa Suomea Göteborgin Gymnaestradasissa 1999

20 hengen joukkue. Voimistelujoukko puheenjohtajana toimi vuoteen 1988 asti Mirja Grönfors, ja hänen jälkeensä tehtävää on hoitanut keskeytyksellä Riitta Haggrén. Kokeilempina ohjaajina toimivat Ritva Berg ja Annu Kankaanpää.

Lentopallo kehittyi aluksi 1970-luvulta lähtien kuntoliikunnan piiristä aikuisten kilpailusarjaksi. Ympäri vuotista kuntosjoukkuetta ryhtyi vetämään Eino Korkalainen ja kilpailujoukkueen johtoon tuli Terttu ja Taisto Salosen jälkeen 1988 Kari Yrjölä, joka toimii edelleen lentopallojoukkojen puheenjohtajana.

Saappaanheitosta muodostui eräänlainen seuran sivulaji 1990-luvulla lähinnä Eino Korkalaisen ansiosta. Hän toimi paitsi lentopallon kuntospielin vetäjänä myös yleisurheilun puolella aina avuliaisena toimitsijana. Seuran saappaanheitajat pärjäsivät erinomaisesti alan SM- ja vähän hupimielisissä ”MM-kisoissa” ja vastasivat myös monien kilpailujen järjestämisestä.

Väsäystä ja piristystä

Seura vietti arvokkaasti 50-vuotisjuhlaansa Viherkallion koulussa 1996. Musiikki- ja voi-

mistelunäytösten ohessa kuultiin mm. Espoon kaupungin liikuntatoimenjohtajan Teuvo Hattakan tervehdys ja paikallisen lääkärin Seppo Forsbergin lennokas juhlapuhe. Suomen liikuntakulttuurin ja urheilun ansiomerkki myönnettiin juhlassa Antti Arvolalle ja Ossi Viitalalle sekä Suomen Urheiluliiton ansiomitali Veikko Bergille, Anita Ilomäelle, Laila Koskelle ja Risto Tiilikaiselle. Seuran puheenjohtajana aloitti Tuomo Ilomäki.

Yleisurheilun nuorten sarjoissa SM-tason moninkertaiseksi voittajaksi nousi Paula Peltonen, jonka ura jatkuu edelleen helsinkiläisessä Viipurin Urheilijoissa. Myös Petra Parkola, Leena Siponen ja Lotta Juslin sekä tyttöjen viestijoukkue menestyivät nuorten SM-kisoissa. Tällä vuosikymmenellä moni ViVen kasvatti on kunnostautunut myöhemmin muiden seurojen edustajana. Heistä mainittakoon Simo Wannas (HKV), Pia Wikstedt (HKV), Jonna-Janette Eriksson (Espoon Tapiot) ja tuoreimpana Hanna Voutilainen (Espoon Tapiot). Pienenä seurana ViVe ei ole voinut eikä halunnutkaan panostaa ammattivalmentajiin, vaan on keskittynyt lasten urheiluharrastuksen tukemiseen.

Viime vuodet ViVen yleisurheilujaostoa on vaivannut vapaaehtoisten toimijoiden vähyys. Vuodesta 1995 lähtien jaoston johtokin on vaihtunut viisi kertaa. Puheenjohtajina ovat toimineet Antti Arvola, Marko Juslin, Sinikka Peltonen, Terttu Toroskainen ja vuodesta 2006 lähtien Irma Hallberg-Rautalin. Sama koskee valmentajia ja ohjaajia, vaikkakin Sep-po Lipasti on jaksanut vetää varttuneimpien ryhmien harjoituksia ympäri vuoden. Välillä on jo harkittu yleisurheilusta luopumista, mutta aina on löytynyt sisukkaita pelastajia.

Kilpailutoimintaan väistämättä kuuluvat toimitsijatehtävät ovat eniten pelottaneet vanhempia. ViVen myötävaikutuksella piirin (HELSY) toimitsijakiintiöihin on kuitenkin hiltain saatu helpotuksia. Omien kilpailujen järjestämisestä on pitänyt luopua osittain myös Laaksoahden kentän rappeuduttua.

Vaikka ViVen yleisurheilujaoston toiminta onkin hiipunut viime vuosina, seuran aktiivisimmat konkarit ovat osallistuneet kiitettävästi piirin ja liiton toimintaan tuomareina tai muina toimitsijoina. Esimerkiksi Harri ja Laila Koski toimivat viime vuosiin asti lähettäjinä, Ville Lepistö vastaa edelleenkin piirin kisojen tulospalvelusta ja Tuomo Ilomäki toimii piirin päätuomarikouluttajana. Helsingin MM-kisoissa 2005 oli kahdeksan ViVen vapaaehtoista, heistä viisi tuomareitehtävissä.

Voimistelujaosto on viime vuosikymmeninä kasvanut selvästi harrastajamäärältään seuran suurimmaksi jaostoksi. Osallistujien määrä on tosin hiukan laskenut huippuvuosista, mutta edelleen jumppaajia on noin 250, kun yleisurheilijoita on alle 150 ja lentopalloilijoita vajaat 30. Naisten ja tyttöjen lisäksi mukaan on tullut myös poikia, ja lajivalikoima on laajentunut mm. joogaan ja "ikäihmisten" kevyempään jumppaan. Voimisteluharrastuksen menestystä on tukenut se, että jaosto on pysynyt pitkään kokeneiden vetäjien hallinnollisessa ohjauksessa. Jaoston puheenjohtajana on toiminut vuodesta 1989 Riitta Haggrén, ja jaoston eräät jäsenet ovat olleet



Helsingin MM-kisojen kierroslasku- ja ratavalvontaryhmä sateisenharmaalla Olympiastadionilla elokuussa 2005. Ryhmässä ViVestä Tuomo Ilomäki (äärimmäisenä vasemmalla), Ville Lepistö (2. vasemmalta) ja Antti Arvola (4. oikealta). Kuva: Pentti Keskipöikela

mukana vieläkin pitempään.

Vuonna 1996 Suomen voimistelun 100-vuotistapahtumaan SYKE 100 osallistui seurastamme 70 voimistelijaa. Joka neljäs vuosi pidettävät kansainväliset Gymnastrada-tapahtumat, tällä kaudella Göteborgissa 1999 ja Lissabonissa 2003, ovat rytmittäneet yhä enemmän vuotuisia harjoituksia. Voimistelujaoston "ikinuoret" Ritva Berg ja Annu Kaanpää ovat edelleen jaksaneet suunnitella ja johtaa harjoituksia. Kaikkiaan ohjaajia on toistakymmentä.

Lentopallossa toiminta on jatkunut entiseen tapaan sekä kuntopeleissä että piirin (ESLU) sarjoissa. 1990-luvun lopulla ViVe pelasi 5-sarjassa, mutta tyytyi tällä vuosikymmenellä 6-sarjaan. Kari Yrjölä on jatkanut toi-

meliaana jaoston puheenjohtajana. Eino Korjalaisen jälkeen Ari Saukko on vetänyt kuntosjoukkuetta.

Seuran taloudellinen asema on nykyisin paljon vakaampi, kuin mitä se oli alkuvuosikymmeninä. Tämä johtuu siitä, että jokainen jaosto on vastannut itsenäisesti omasta toiminnastaan myös taloudellisesti. Jäsenmaksut on pidetty minimissään, mutta ohjaajapalkkioita ja tilavuokria on pystytty hallitsemaan kausimaksujen avulla. Isoihin osallistumisiin,

kuten voimistelun Gymnaestrada-tapahtumiin, on käytetty myös paljon jäsenten omia varoja. Moniin muihin liikuntalajeihin verrattuna voimistelu, yleisurheilu ja lentopallo ovat todella halpoja harrastuksia. Toki Espoon kaupungin vuotuinen perusavustus on ollut merkittävänä tukena.

LÄHTEET: ViVen 50-vuotisjulkaisu, Toimintakertomukset 1986–2005

Veikoista Veikkoihin

Tuomo Ilomäki

Tämä kirjoitus on alunperin julkaistu Keuruun Jukojärven kylälehdessä Kaiun Korva 16/2005.

Jukojärven koulun ja Leppämäen välillä oli tasainen suora tienpätkä. Se sai toimia Jukojärven Veikkojen kesän kilpailujen juoksurastana joskus 1940-luvun lopulla, tarkkaa vuotta en muista. Mutta sen muistan, että voitin 60 metrin juoksussa ensimmäisen palkinnon. Tuo patinoitunut pikku lautanen on siitä lähtien säilynyt visusti piirongin laatikossa.

Toinen muistikuva lapsuuteni urheiluharrastuksista liittyy Veikkolaan, jossa talvisin järjestettiin hiihtokilpailuja. Itse en tosin osallistunut kilpailuihin, mutta vanhemmat sisarukset Eila ja Irja olivat tosi mielessä mukana. Sunnuntaiaamuna kotona oli jännittävää, kun isä auttoi suksien voitelussa. Muistelen, että miesten sarjassa Heikki Mannisenmäki Isojärveltä oli lähes lyömätön. Taisivat joskus serkkuni Sahrajärveltä asti tulla hiihtäen kilpailemaan. Veikkolasta on parhaiten jäänyt mieleen jäätävän kylmä sali, jota yritettiin lämmittää korkeilla pystyripaisilla puukamiinoilla.

Kotitaloni Mantelan pihassa oli leikkipaikana hiekkakasa, joka toimi myös korkeus-

hyppypaikkana. Isä oli tehnyt korkeushyppytelineet, joissa rimaa saattoi nostaa viiden sentin välein rautanaulojen varassa. Saksaamalla hyppäsin metrin verran. Seiväshyppy oli kylä kivempaa. Siinä pääsin jopa yli kaksi metriä. Seipäänä toimi sileäksi nyljetty kuusen runko. Sitä samoin kuin hyppytelineitäkin säilytin vaateaitan alla hyvässä järjestyksessä.

Piha oli sen verran kumpareinen ja ahdas, ettei siinä voinut kunnolla hypätä pituutta. Sen vuoksi sain isän taivuteltua tasoittamaan lammaslaitumelle Laihalan polun varteen varsinaisen pituushyppypaikan. Paikka oli kuitenkin vähän etäällä kotipihasta, joten hypäminen siellä jäi satunnaiseksi. Alastulopaikkakin oli kovanlainen multakasa. Kuulaa, käytännössä pyöreää kiveä, saattoi toki työntää missä vain. Talvella rakensimme melkoisen hyppyrin järven taakse Jukolan hiekkaharjulle. Kotiinpaluu koulusta venähti joskus pitkäksi, kun innostuimme Kylmänniemen Alpon, Hakalan Taiston ja Virkajärven Jukan kesken kilpasille.

Kun perheemme muutti Jämsään 1950, liityin Jämsän Kisailijoihin. Seppolan Paunupuistossa kävin iltaisin kerran, pari viikossa yleisurheiluharjoituksissa, mikäli kotitöiltä ehdin. Yksi senaikaisista harjoituskavereistani oli vähän nuorempi Tapani Ilkka, josta myöhemmin tuli Kaipolan Vireen maaotteluedustaja ja Suomen Olympiakomitean puheenjohtaja. Jämsän ajoilta piirongin laatikkoon kertyi kolmisen tusinaa palkintolusikoita. Sävähdyttävien kokemus oli 1952, kun olympiasoihtu saapui Paunupuistoon. Irja-siskoni, joka harrasti aktiivisesti pikajuoksua 50-luvulla, oli yksi soihdun kantajista.

Kouluaikana minua kiinnosti myös telinevoimistelu kannustavan opettajan ansiosta. Voimistelutunnit eivät enää riittäneet, vaan kotipihaan ison männyn viereen piti pystyttää rekkitanko. Vieläkin olen ylpeä siitä, että opin pyörimään jättiläistä ja laskeutumaan merimiesvoltilla purukasaan. Kerran oli käydä kalpaten, kun käsien irrotus myöhästyi ja löin nilkkani terästankoon ja putosin pää edellä rähmälleni lähes kolmesta metristä maahan.

Sitten vierähtikin parikymmentä vuotta armeijassa, opiskelussa ja perheen perustamisessa, eikä aktiiviselle liikunnalle "jäänyt" aikaa, mitä nyt perheen kanssa käytiin uimassa ja hiihdeltiin säännöllisesti Espoon Viherlaaksosta käsin. Vasta kun omat lapset varttuivat ja alkoivat etsiä sopivia liikuntamuotoja, omaakin harrastus elpyi uudestaan. Lentopallosta tuli vuosikymmeneksi mieluisa kunnon kohotaja.

Pesäpallo imaisi mukaansa 80-luvulla, ei pelaajana vaan lasten ohjaajana ja pelituomarina Viherlaakson Nuorisoseurassa. Minulla harrastus jäi tosin lyhytaikaiseksi, mutta vaimoni Anita ja varsinkin Kaisu-tyttäreemme jakoivat vetää ryhmiä vuosikausia. Siitä heitä muistettiin Pesäpalloliiton Lipunkantaja-standardareilla. Samoihin aikoihin erähenkistä liikuntaa ja paljon muutakin partiojohtajatoimintaa harrasti innokkaasti Mikko-poikamme ensin Kara-Karhuissa ja myöhemmin perustamas-

saan Viherlaakson Peuroissa. Anna-tyttäreemme erikoistui yleisurheiluun, erityisesti pika-aitoihin, ensin Viherlaakson Veikoissa ja lopuksi Helsingin Kisa-Veikoissa. Hän saavutti kaikkiaan kahdeksan SM-mitalia ja osallistui myös maaotteluihin 90-luvun taitteessa.

Lastemme harrastus vei myös minut Viherlaakson Veikkojen hallintotehtäviin 80-luvulta aina nykypäiviin saakka. Nyt yritän päästä eroon seuran johtotehtävistä, kun niissä on tullut toimittua jo viitisentoista vuotta, ja "akku" varmasti rupeaa iän myötä tyhjene-mään. Yleisurheiluhommissa olen joutunut myös piiriin eli Helsingin Seudun Yleisurheilu HELSY ry:n hallitukseen, jossa vastuullani on tuomarikoulutus. Kansainvälisen yleisurheilu-tuomarikortin haltijana jouduin edelleen tuomaritehtäviin viime kesänä yleisurheilun MM-kisoissa Helsingissä. Kaikki harjoituskilpailut mukaan lukien Olympiastadionilla tuli vietettyä lähes pari viikkoa, välillä jopa auringonpaisteessa! Suomi–Ruotsi-maaotteluissa olen ollut vastaavissa tehtävissä toistakymmentä vuotta.

Näin on tieni kulkenut liikunnan polulla Jukojärven Veikoista Viherlaakson Veikkoihin. Liikunta on hyvä elinikäinen harrastus, johon ei välttämättä tarvita mitään taustaseuroja. Suosittelen harrastusta kaikille, joko hyötyliikuntana arkiaskareissa tai sitten varta vasten. Käyn edelleen säännöllisesti jumppatunnilla, juoksulenkillä, pyöräilemässä tai hiihtelemässä. "Arvokkaampiin" urbaanimpiin liikuntamuotoihin, kuten tennikseen tai golfiin, ei ole toistaiseksi ollut kiinnostusta.

ViVen yleisurheilunätykset

Piirinennätykset 31.12.2005:

N19 100 m aj Anna Ilomäki 14,12 -89; N17 100 m aj (76,2 cm) Paula Peltonen 13,80 -97; T15 200 m aj (76,2 cm) 28,80 -96;
T9 3-loikka Jonna Eriksson 7,92 -94;
P12 pituus Antti Berg 529 -93; P11 korkeus Antti Berg 150 -92. Halliennätykset: N19 60 m aj Anna Ilomäki 8,63 -89.

Seuranennätykset 31.12.2005:

T9 40 m Hanna Voutilainen 6,92 -99; 150 m Hanna Voutilainen 25,50 -99; pituus Hanna Voutilainen 357 -99; 3-loikka Jonna Eriksson 7,92 -94; korkeus Hanna Voutilainen 100 -99; pallo Outi Venhola 27,12 -95; 3-ottelu Riikka Hautala 309 -00.

T10 60 m Sanna Wiksten 9,13 -90; 100 m Sanna Haavisto 15,11 -92; Pia Wikstedt 15,1 -94; 150 m Hanna Voutilainen 23,27 -00; 200 m Sanna Wiksten 31,60 -90; 600 m Hanna Voutilainen 2,17,03 -00; pituus Hanna Voutilainen 419 -00; 3-loikka Hanna Voutilainen 870 -00; korkeus Pia Wikstedt 127 -94; kuula Meri Kuusisto 594 -95; keihäs Minna Lipasti 15,58 -90; kiekko Hanna Voutilainen 15,80 -00; pallo Leena Siponen 27,44 -94; 3-ottelu Sanna Haavisto 1102 -92.

T11 60 m Liisa Ketonen 8,65 -00; 150 m Hanna Voutilainen 22,62 -01; 60 m aj Hanna Voutilainen 9,96 -01; pituus Hanna Voutilainen 454 -01; 3-loikka Hanna Voutilainen 970 -01; korkeus Pia Wikstedt 135 -95; kuula Hanna Voutilainen 682 -01; keihäs Hanna Voutilainen 20,81 -01; kiekko Hanna Voutilainen 18,68 -01.

T12 60 m Liisa Ketonen 8,38 -01; 100 m Outi Tiilikainen 13,5 -83; 200 m Anette Aho 31,58 -02; 300 m Outi Tiilikainen 49,2 -83; 600 m Liisa Ketonen 2,03,84 -01; 800 m Laura Lehtinen 2,44,53 -88; 60 m aj Jasmine Juoksilahti 10,47 -94; pituus Liisa Ketonen 457 -01; 3-loikka Liisa Ketonen 9,96 -01; korkeus Petra Parkkola 143 -92; Liisa Ketonen 1481 -01; seiväs Nadja Teräväinen 160 -99; kuula Kati Hokkanen 11,24 -77; kiekko Anette Aho 16,01 -02; 4-ottelu Liisa Ketonen 1144 -01.

T13 60 m Petra Ryhänen 8,20 -96; 200 m Petra Ryhänen 28,32 -96; 600 m Noora Kunttu 2,00,3 -96; 80 m aj Paula Peltonen 12,8 -94; pituus Laura Siponen 469 -95; 3-loikka Liisa Ketonen 996 -01; korkeus Petra Parkkola 155 -93; seiväs Petra Ryhänen 220 -96; moukari Anette Sirviö 16,98 -00; kiekko Airi Tuure 24,31 -04.

T14 60 m Petra Ryhänen 8,17 -97; 100 m Petra Ryhänen 12,61 -97; 200 m Anna Ilomäki 27,6 -84; 300 m Laura Lehtinen 42,11 -90; 800 m Nina Risto 2,22,5 -85; 2 000 m Elisa Pirinen 7,38,95 -95; 80 m aj Paula Peltonen 12,39 -95; 200 m aj Paula Peltonen 30,90 -95; pituus Laura Lehtinen 513 -90; 3-loikka Liisa Ketonen 9,96 -01; korkeus Meri Kuusisto 157 -99; seiväs Lotta Juslin 240 -98; Lotta Juslin 2551 -98; keihäs Airi Tuure 34,83 -05; kiekko Hanna Heinonen 24,04 -91; kuula Kati Hokkanen 12,30 -79; moukari Jasmine Juoksilahti 26,70 -96; 5-ottelu Meri Kuusisto 1895 -99.

T15 60 m Pia Wikstedt 8,09 -99; 100 m Petra Ryhänen 12,46 -98; 300 m Laura Lehtinen 42,11 -90; 800 m Nina Risto 2,22,5 -85; 2 000 m Tiina Pellikka 7,34 -96; 80 m aj Paula Peltonen 11,47 -96; 100 m aj Pia Wikstedt 15,15 -99; 200 m aj Paula Peltonen 28,80 -96; pituus Laura Lehtinen 527 -91; 3-loikka Minna Lipasti 9,99 -95; korkeus Petra Parkkola 160 -95; seiväs Lotta Juslin 280 -99; kuula Kati Hokkanen 12,57 -80; keihäs Minna Lipasti 38,40 -95; kiekko Anette Aho 20,83 -05; 5-ottelu Meri Kuusisto 2152 -00.

N17 60 m Outi Tiilikainen 7,87 -87; 100 m Outi Tiilikainen 12,28 -87; 200 m Outi Tiilikainen 25,54 -87; 300 m Pia Wikstedt 41,74 -01; Pia Wikstedt 41,681 -01; 400 m Nina Risto 58,26 -87; 800 m Nina Risto 2,11,06 -87; 1 500 m Nina Risto 4,51,88 -87; 3 000 m Katja Halmela 11,36,5 -93; 60 m aj Anna Ilomäki 9,221 -86; 100 m aj (76,2 cm) Paula Peltonen 13,80 -97; 100 m aj (84,0 cm) Paula Peltonen 14,67 -97; 300 m aj Paula Peltonen 44,21 -96; pituus Pia Wikstedt 557 -01; 3-loikka Petra Parkkola 10,99 -96; korkeus Petra Parkkola 160 -95; seiväs Lotta Juslin 320 -01; Lotta Juslin 3141 -01; kuula Kati Hokkanen 12,62 -81; keihäs Kati Hokkanen 40,92 -81; 7-ottelu Petra Parkkola 3983 -96.

N19 60 m Outi Tiilikainen 7,81 -88; 100 m Outi Tiilikainen 12,14 -90; 200 m Anna Ilomäki 25,22 -89; 400 m Nina Risto 58,26 -87; 800 m Nina Risto 2,11,06 -87; 1 500 m Nina Risto 4,51,88 -87; 3 000 m Katja Halmela 11,36,5 -93; 60 m aj Anna Ilomäki 8,901 -88; 100 m aj Anna Ilomäki 14,12 -89; pituus Laura Lehtinen 578 -94; 3-loikka Petra Parkkola 10,99 -96; korkeus Petra Parkkola 160 -95; seiväs Lotta Juslin 330 -02; Lotta Juslin 3351 -03; kuula Kati Hokkanen 12,35 -83; keihäs Kati Hokkanen 50,20 -83; 7-ottelu Anna Ilomäki 4064 -87.

N22 100 m aj Anna Ilomäki 13,99 -90; seiväs Lotta Juslin 3401 -04.

P9 40 m Lauri Voutilainen 6,73 -01; 150 m Lauri Voutilainen 23,31 -01; 400 m Lauri Voutilainen 1,17,16 -01; 600 m Roni Hakala 2,16,25 -01; pituus Lauri Voutilainen 405 -01; korkeus Lauri Voutilainen 120 -01; seiväs Jousia Teräväinen 175 -98; pallo Lauri Voutilainen 30,82 -01; 3-ottelu Lauri Voutilainen 671 -01.

P10 60 m Kero Salonen 8,87 -82; 200 m Matias Artman 34,81 -03; 600 m Jousia Teräväinen 1,59,47 -99; 800 m Jussi Kuusela 2,45,8 -93; 1 000 m Kero Salonen 3,21,8 -82; pituus Antti Berg 448 -91; 3-loikka Antti Sepänaho 846 -92; korkeus Antti Berg 137 -91; seiväs Jousia Teräväinen 175 -98; kuula Jaakko Kanerva 847 -90; kiekko Tuomas Artman 22,66 -88; keihäs Tuomas Artman 28,18 -88; pallo Petteri Parkkola 40,50 -94; 3-ottelu Matias Artman 756 -03.

P11 60 m Kero Salonen 8,87 -82; 150 m Matias Pousi 23,05 -03; 600 m Jousia Teräväinen 1,59,47 -99; Matias Pousi 1,58,161 -03; 1 000 m Topi Saari 3,13,7 -86; 60 m aj Antti maki 11,52 -03; pituus Antti Berg 499 -92; 3-loikka Antti Berg 958 -92; korkeus Antti Berg 150 -92; seiväs Jousia Teräväinen 210 -00; kuula Jaakko Kanerva 976 -91; kiekko Tuomas Artman 22,66 -88; keihäs Tuomas Artman 28,18 -88; 3-ottelu Roni Hakala 864 -03.

P12 60 m Antti Berg 8,43 -93; 300 m Jukka Alanen 46,9 -88; 600 Matias Pousi 1,53,521 -04; Matias Pousi 1,55,92 -04; 800 m Ville Viitala 2,27,3 -89; 2 000 m käv Markus Leppävirta 12,18 -95; 60 m aj Antti Berg 10,26 -93; pituus Antti Berg 529 -93; 3-loikka Antti Berg 10,94 -93; korkeus Antti Berg 154 -93; seiväs Jousia Teräväinen 230 -01; kuula Janne Vartiainen 11,92 -87; kiekko Janne Vartiainen 26,12 -87; moukari Tuomas Pättö 30,76 -93; 4-ottelu Antti Berg 2272 -93.

P13 100 m Antti Berg 13,30 -94; 800 m Tomi Määttänen 2,21,0 -86; 1 000 m Tomi Määttänen 2,59,1 -86; 60 m aj Antti Berg 10,26 -93; 80 m aj Antti Berg 12,39 -94; 200 m aj Antti Berg 31,51 -94; pituus Antti Berg 529 -93; 3-loikka Antti Berg 11,62 -94; korkeus Antti Berg 160 -94; kuula Janne Vartiainen 12,69 -88; keihäs Jaakko Kanerva 37,00 -92; kiekko Janne Vartiainen 35,68 -88; moukari Tuomas Pättö 30,79 -93.

P14 100 m Antti Hopsu 12,18 -94; 300 m Jari Syrjäläinen 40,5 -74; 800 m Jari Syrjäläinen 2,12,8 -74; 1 000 m Tomi Määttänen 2,51,2 -87; 2 000 m Tomi Määttänen 6,17,46 -87; 80 m aj Antti Berg 12,39 -94; 300 m aj Antti Berg 31,51 -94; pituus Antti Berg 599 -95; 3-loikka Antti Berg 12,30 -95, korkeus Antti Berg 171 -95; kuula Janne Vartiainen 12,95 -89; kiekko Janne Vartiainen 44,14 -89; moukari Janne Vartiainen 26,22 -89; 6-ottelu Jaakko Kanerva 3686 -94.

P15 100 m Antti Hopsu 12,02 -95; 300 m Jari Syrjäläinen 40,5 -74; 800 m Tomi Määttänen 2,03,32 -88; 2 000 m Tomi Määttänen 5,55,98 -88; 200 m aj Lauri Peltonen 29,30 -98; pituus Antti Berg 599 -95; 3-loikka Antti Berg 12,30 -95; korkeus Antti Berg 171 -95; kuula Janne Vartiainen 12,95 -89; kiekko Janne Vartiainen 44,14 -89; moukari Janne Vartiainen 26,22 -84; keihäs Ville Helminen 34,22 -98.

M17 100 m Sami Rieppo 12,00 -93; 200 m Atte Komonen 24,21 -88; 300 m Atte Komonen 37,861 -88; 800 m Seppo Syrjäläinen 2,02,0 -75; 1 500 m Torsti Silvenen 4,07 -82; 3 000 m Tomi Määttänen 9,09,0 -95; 10 000 Simo Wannas 34,48 -95; 100 m aj Ville Vorne 14,92 -95; 300 m aj Lauri Peltonen 42,51 -00; pituus Antti Berg 599 -95; 3-loikka Antti Berg 12,30 -95; seiväs Olli Hokkanen 290 -78; kuula Janne Vartiainen 12,50 -90; kiekko Janne Vartiainen 44,02 -90; keihäs Jaakko Kanerva 54,70 -96; moukari Janne Vartiainen 34,92.

M19 100 m Ville Lepistö 11,58 -89; 200 m Ville Lepistö 23,35 -89; 800 m Pekka Puolakka 1,57,60 -89; 1 500 m Pekka Puolakka 3,58,64 -89; 3 000 m Pekka Puolakka 8,45,82 -89; 5 000 m Simo Wannas 15,29,14 -97; 10 000 m Simo Wannas 34,48 -95; maraton Mauri Eskelinen 2,51,12 -83; 2 000 m ej Pauli Bartholdi 5,55,0; 110 m aj Ari Kanerva 16,25 -84; pituus Petri Nuutinen 626 -89; 3-loikka Janne Löytömäki 12,38 -84; korkeus Antti Kanerva 203 -84; seiväs Ari Kanerva 320 -84; keihäs Antti Lipasti 52,00 -76; 10-ottelu Ari Kanerva 4439 -84.

M22 100 m Pertti Pyrrö 11,0 -63; 200 m Pertti Pyrrö 22,6 -65; 400 m Pertti Pyrrö 50,1 -65; 800 m Pekka Puolakka 1,57,00 -89; 1 500 m Pekka Puolakka 3,58,64 -89; 3 000 m Mauri Eskelinen 8,32,2 -87; 5 000 m Simo Wannas 14,59,15 -98; 110 m aj Pertti Pyrrö 15,9 -63; 400 m aj Pertti Pyrrö 52,4 -65; pituus Pertti Pyrrö 673 -65; 3-loikka Janne Löytömäki 12,60 -86; korkeus Antti Kanerva 203 -97; seiväs Ari Kanerva 320 -.



http://members.tiscali.fi/vive_ry